

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Henryk Gradzik

SSN Józef Szewczyk (sprawozdawca)

w sprawie **U.B.B.**

oskarżonej z art. 284 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 listopada 2017 r.,

skargi obrońcy oskarżonej

na wyrok Sądu odwoławczego – Sądu Okręgowego w S.

z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt II Ka (...),

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 3 marca 2017 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 539e § 2 *in princ* k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

**2. obciążyć U.B.B. kosztami sądowymi postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

U.B.B. została oskarżona o to, że: w okresie od 1 kwietnia 2016 r. do 4 kwietnia 2016 r. daty bliżej nieustalonej w S., w powiecie [...], w województwie [...] przywłaszczyła siedem sztuk ścisków stolarskich, gwoździarkę pneumatyczną do gwoździ papowych, gwoździarkę pneumatyczną do gwoździ dachowych, szlifierkę

kątową H., szlifierkę kątową nieustalonej marki koloru biało zielonego, wszystko o łącznej wartości 4850 zł na szkodę Ł. B. , - tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 3 marca 2017 r., sygn. akt II K (...), oskarżoną U. B. B. uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł Prokurator Rejonowy w W., zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 284 § 1 k.k. poprzez jego niesłuszne niezastosowanie i uznanie, że U.B.B. nie zrealizowała całości ustawowych znamion zarzucanego jej występku, bowiem biorąc we władanie rzeczy stanowiące narzędzia pracy jej męża nie miała zamiaru zatrzymania tych rzeczy dla siebie, a zachowanie jej pozbawione było cech bezprawności, gdyż realizowała w ten sposób zabezpieczenie swoich roszczeń majątkowych wobec męża, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia od popełnienia zarzucanego czynu, podczas gdy U.B.B. nie miała roszczeń majątkowych wobec męża, natomiast zabierając Ł.B. narzędzia jego pracy pozbawiła go możliwości wykonywania pracy zarobkowej, a sobie zapewniła całkowitą możliwość dysponowania przywłaszczonym mieniem jak właściciel, zaś odmawiając zwrotu tych rzeczy ujawniła zamiar pozbawienia osoby uprawnionej własności rzeczy, a zatem wyczerpała ona znamiona występkę z art. 284 § 1 k.k., natomiast mówiąc do męża, że odda mu zabrane narzędzia jak on rozliczy się z nią z PIT-u, zrealizowała także znamiona występkę z art. 191 § 1 k.k.

Oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.. Apelację wywiódł także oskarżyciel posiłkowy Ł. B. .

Wyrokiem z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt II Ka (...), Sąd Okręgowy w S. zaskarżony wyrok uchylił i sprawę oskarżonej U.B.B. przekazał Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania. Sąd odwoławczy uznał, że zaskarżony wyrok został wydany z obrazą art. 399 § 1 k.p.k. ponieważ Sąd pierwszej instancji nie rozważył ewentualnego zakwalifikowania czynu zarzucanego U.B.B. z art. 191 § 1 k.k. Błąd ten uniemożliwił merytoryczną kontrolę wyroku w postępowaniu odwoławczym czego konsekwencją było przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

Skargę od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonej U.B.B., zarzucając obrazę przepisu art. 437 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie prawa procesowego polegające na uchyleniu przez Sąd Okręgowy w S. wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, podczas gdy w sprawie nie zaistniały bezwzględne przyczyny odwoławcze, a przede wszystkim brak było podstaw do stwierdzenia, iż zachodzi potrzeba przeprowadzenia przewodu sądowego w całości celem ustalenia, czy U.B. swoim zachowaniem nie wyczerpała znamion innego przestępstwa niż zarzucanego jej w akcie oskarżenia, w sytuacji gdy kolejne zachowania oskarżonej nie mieściły się w zdarzeniu historycznym będącym podstawą do oskarżenia jej o czyn z art. 284 § 1 k.k., a w związku z tym orzeczenie Sądu pierwszej instancji nie zostało wydane również z obrazą art. 399 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

U.B.B. została wprawdzie oskarżona o przywłaszczenie narzędzi na szkodę męża, ale ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że groziła mężowi, iż sprzeda te rzeczy jeżeli nie postąpi on zgodnie z jej żądaniem. Niewątpliwie istotą jej zachowania było zatrzymanie mienia, ale następnie, kontynuując stan bezprawia w czasie zbieżnym z pierwotnym zachowaniem zagroziła ona mężowi, że sprzeda rzeczy jeżeli ten nie podejmie wymaganego przez nią działania.

Chodzi zatem o jedno zdarzenie historyczne, a z pierwszego zachowania oskarżonej wynika jej drugie zachowanie, które jest niejako kontynuacją pierwszego. Zatem rację miał Sąd Okręgowy, że nie wychodząc poza granice oskarżenia Sąd pierwszej instancji winien był uprzedzić strony o możliwości zakwalifikowania zarzucanego oskarżonej czynu z innego przepisu prawnego. Nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia zmiana opisu zarzucanego czynu w zakresie czasu, miejsca, sposobu i okoliczności jego popełnienia oraz skutków, jeżeli będzie chodziło o to samo zdarzenie faktyczne, którego objęcie ściganiem stanowiło wyraz woli oskarżyciela. Trafny jest pogląd, że całkowite zmiany w opisie czynu przypisanego w porównaniu z czynem zarzucanym nie świadczą jeszcze o naruszeniu tożsamości czynu i zasady skargowości. Dla oceny tożsamości czynu zachodzi konieczność sięgnięcia do materiału dowodowego zgromadzonego w

postępowaniu przygotowawczym w celu ustalenia zdarzenia historycznego, które było przedmiotem zainteresowania oskarżyciela. Jeżeli więc sąd dochodzi do wniosku, że oskarżyciel zamierzał określone zdarzenie historyczne objąć skargą, choć uczynił to nieprawidłowo co do przedstawionej oceny prawnej, to zmiana kwalifikacji prawnej nie stanowi naruszenia zasady skargowości (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., I K ZP 15/07, OSNKW 2007, nr 7-8 poz. 55).

Sąd odwoławczy może uchylić orzeczenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania wyłącznie w przypadkach (art. 539a § 3 k.p.k.):

- stwierdzenia bezwzględnej przyczyny odwoławczej,
- niemożności zmiany wyroku z powodu reguły *in peius*,
- konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego w całości.

Skarga na wyrok zasadniczo nie uprawnia strony do żądania sprawdzenia przez Sąd Najwyższy, czy uchybienia rzeczywiście wystąpiły, lecz do zbadania czy wobec ich stwierdzenia przez sąd odwoławczy, konieczne było uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji. W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w W. przeprowadzi postępowanie w całości, dbając o uwzględnienie wytycznych sądu odwoławczego, a w szczególności oceni, czy czyn oskarżonej nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. w miejsce czynu wskazanego w akcie oskarżenia.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy oddalił skargę, kosztami postępowania skargowego obciążył oskarżoną U.B.B. .

as